

Teksten: Gal. 6: 1-9 en Kol. 2: 6-10

Leven als een verlostte gemeenschap, dat vraagt veerkracht en dynamiek. Daarom spreken we voor het komende seizoen van 'dynamisch geloven'. Op de startzondag is daar de aftrap voor gegeven.

Vanuit ons geloof 'vieren' wij ons geloof in die bevrijdende God die in Jezus mensen hardnekkig blijft opzoeken. Zoals we in de Kolossenzen brief mogen lezen zijn we bevrijd van de machten en structuren van mensen, onze economische systemen, de norm en 'hoe het hoort'. Het geeft aan de machten en structuren de plek die hen toekomt: ze zijn er, maar ze zijn *onttroond*.

Zoals Regien vorige week zei: "het vieren van het afscheid van de machten is geen totaaloplossing, maar houdt rekening met het feit dat die machten er nog steeds zijn en hun verwoestende werk doen. Geloven is, met de woorden van Rowan Williams: "HOOPVOL LEVEN MET IMPERFECTIE".

Mijn vraag vandaag: Hoe verandert het geloof in Jezus Christus onze relaties? Een christelijke gemeenschap valt op, als het goed is. Het is geen verzameling individuen die als kille kikkers in een emmer zitten: vechtend en buiteland over elkaar heen, om als eerste uit de emmer te klimmen. Om een bijbels beeld te gebruiken is meer een organisch geheel van een druiventros waarin echte en *in Christus verwortelde relaties* zich ontwikkelen.

Kerk is dus geen instituut maar een levende gemeenschap waar je zelf ook deel vanuit maakt. **Een plek waar verzoende relaties zichtbaar worden.** Het is dan ook daar waar de apostel Paulus daar begint

Dat is de eerste grondregel voor gemeente zijn. De eerste regel is: Je kan geen veerkrachtige, verlostte, dynamische gemeenschap zijn als je niet leert te vergeven of vergeving te ontvangen. D.w.z. wij mogen elkaar zien vanuit die bevrijdende liefde.

Menselijker wijs nemen wij elkaar liever de maat of zijn we bang voor het oordeel van de ander. Dan nemen we afstand van elkaar. Als Paulus spreekt over gemeente zijn dan begint hij daar. Hij zet ons zo als het ware op ons fundament: Leven vanuit die bevrijding en vergeving, die vreemde vrijspraak... Je hebt gratie gekregen, je bent bevrijd van je eigen zelfzuchtige ik, bevrijd van menselijke machten en structuren. Zo mag je naar de ander kijken en ook gezien worden.

Paulus gaat nog een stap verder in de Galaten brief: Die bevrijding van machten, speelt niet alleen een rol bij *vergeven, dat is het herstel van de relatie*, maar het speelt ook een hoofdrol bij het *samen leven, het verdergaan in die relatie*.

Draagt elkanders lasten: Niet alleen tekortkomingen, maar gewoon je moeiten. Er staat letterlijk: '*zwarigheden*'. Dat omvat alles, moeiten in je werk, werkeloosheid, bij de één te grote drukte in het gezin, bij de ander juist kinderloosheid, bij de één moeite in de omgang met een familielid, bij de ander moeite in de omgang met zichzelf. Ziekte, ontslag, je detentie verleden, rouw, depressie, oud worden, *er is niemand die buiten schot blijft.*

In die levende gemeenschap mogen wij de lasten van de ander meedragen. Dat wat de wet van Christus wordt genoemd, denk aan de bekende profetieën waar staat dat dat het kenmerkende was van deze Knecht des Heren. Hij droeg onze lasten. Daar staat dat zelfde woord.

Dat kan natuurlijk nooit zonder dat je ook deelt met elkaar, dat is dragen en gedragen worden.

Dat vraagt ook eerlijkheid naar jezelf als je vers 3 leest: "wees nu eens eerlijk naar jezelf", staat er. Misschien verbeeldt ik mij wel dat ik een levend christen bent, maar ben ik echt een levende steen in die gemeenschap.

Voor wie draag ik nu werkelijk moeiten? Laat ik de ander toe om mij te helpen mijn moeiten te dragen? Wees eens eerlijk met jezelf. Als vragen zoals: Van wie draag ik de moeiten, kennen ze mijn moeiten, hoe ga ik daar mee om? Als die vragen negatief uit vallen dan zegt de apostel Paulus: "Maak er dan werk van! Toets jezelf, alleen als je eigen dingen toetst kun je in jezelf stof tot roemen hebben".

Misschien denkt je; "*vreemd*", in jezelf, stof tot roem hebben? Toch beveelt de apostel Paulus dat hier. Het bestrijdt de chronische minderwaardigheidsgevoelens waaraan wij soms lijden. Leer God te danken voor wat Hij **jou** gegeven heeft in zijn genade, voor wat **jij** hebt kunnen doen voor anderen en wat **jij** hebt mogen ontvangen van de ander.

Ik mag er dus mee ophouden mij te meten aan de ander om het bij een ander te zoeken: Ieder lid van de gemeente kan wat Paulus hier zegt: "vergeven, delen, dragen".

"Bedankt, Heer, dat ik daar deel van ben!"

Dan de laatste regel zou je kunnen zeggen, een hele korte: : "*Want ieder zal zijn eigen last dragen*". Eigenlijk een wonderlijke zin als je hem direct na de eerste zin leest dan is het tegenstrijdig in onze vertaling. Bij het tweede, '*eigen last*', staat een ander woord, er staat: ieder zal zijn eigen verantwoordelijkheid dragen.

Hoeveel ouders sloven zich niet zo uit voor hun kinderen dat ze nooit leren om zelf verantwoordelijkheid te dragen? Dat lijkt heel liefdevol, maar kan ook negatief uitpakken. Precies hetzelfde kunnen we soms in de kerk doen. We dragen niet mee in elkaars last maar nemen die volledig over met inbegrip van de 'eigen zelfstandigheid'. Je maakt zo'n goede sociale verzorging dat de ander zelf geen verantwoordelijkheid meer mag of leert dragen.

Elkanders lasten dragen, op zo'n manier dat die ander in staat gesteld wordt om zichzelf te helpen en zelf mede verantwoordelijk is. - *Als bevrijdde mensen!* - Paulus schrijft hier: Geen groei zonder eigen verantwoordelijkheid, eigen regie.

Paulus sluit af met een oproep: "Dwaal niet, wat een mens zaait zal hij ook oogsten." Dat slot zet de opbouw van de gemeenschap wel onder een hoog bevel. Het is alsof de apostel ons tenslotte wil waarschuwen. Wanneer we werken aan gemeenteopbouw, zijn we niet bezig met een hobby.

Grondregels voor gemeente zijn, zijn: werken aan relaties vanuit genade en vergeving, elkaars lasten dragen, eerlijk zijn ten opzichte van jezelf en je eigen verantwoordelijkheid dragen. Dat is zegt Paulus: 'zaaien op de akker van de Geest'.

Gemeente zijn is geen hobby, maar zaaien op de akker van de Geest. Wie op zichzelf blijft zitten, niet deelt en niet draagt, die zaait op die andere akker, zegt Paulus. Dan is ook de oogst anders en alleen naar de menselijke maat.

Durf ik mij te laten zien en kennen vanuit die bevrijding/vergeving. Draag ik maar meer nog laat ik toe dat de ander mijn moeiten kent, daar gaan we straks samen verder mee aan de slag. Want: *Leven in een veerkrachtige, verlost, dynamische gemeenschap vraag om al deze dingen.*

AMEN